

[Hilmar Baunsgaard.]

ejendomsbeskatning er som bekendt i øjeblikket til forhandling mellem boligforligspartierne. Det radikale venstre erkender, at der kan være problemer både i forbindelse med huslejeudviklingen og i forbindelse med følgerne for parcelhusejendommene af den forventede stigning ved den nært forestående vurdering af ejendomsværdierne. En ting er det imidlertid væsentligt for mig at få understreget: man skal ikke vente det radikale venstres medvirken til en faktisk mindskelse af de krav, der skal stilles til de samfundsskabte værdier. Det er uforståeligt for os, at partier, som i tide og nu og da også i utide taler stærkt om nødvendigheden af en fast optræden over for inflation og valutaunderskud, samtidig kan stille krav om betydelige lettelser i den beskatning af ejendomsværdier, som reelt kun andrager en meget beskeden brøkdel af de milliardstigninger, der hvert eneste år sker netop på fast ejendom og jord. Hvordan kan man på én gang tale om indkomstpøolitik, om besparelser, om fasthed i den økonomiske politik og samtidig kræve lettelser i beskatningen af de værdistigninger, som slet ikke skyldes den enkelte selv, men derimod samfundsudviklingen?

Sandheden er jo, at de offentlige besparelser, vi møjsommeligt har kæmpet os frem til de sidste 4-5 år, kun er for småting at regne i forhold til de værdistigninger, der vil blive registreret ved forårets vurderinger.

Jeg har villet gøre disse bemærkninger, for at man ikke skal være i tvivl om den holdning, hvormed det radikale venstre deltager og i den kommende tid vil deltage i forhandlingerne omkring hele dette problemsæt.

Danmarks økonomiske problemer i øvrigt må nødvendigvis bedømmes i den internationale sammenhæng, hvori de er placeret. Det gælder, både når man skal vurdere årsagerne til vore problemer, og når man vurderer de krav, vi skal leve op til. Det var i øvrigt interessant at bemærke, at hr. Glistrup sådan nærmest ville give det udseende af, da han talte om vort forhold til udlandet, at Helmut Schmidt i Tyskland nok var fremskridtsmand, når det kom til stykket.

Som jeg har forsøgt at give udtryk for, skyldes en del af vore vanskeligheder den internationale valutaspekulation, der i de sidste 7 år har redet den vestlige verden som en mare. Der er ingen tvivl om, at medmindre radikale forandringer foretages i det hidtidige vestlige ad-

færdsmonster, vil der ligge en latent risiko for nye spekulationer, selv om der skulle opstå en vis afspænding mellem valutaerne.

Valutaproblemerne er så omfattende, at Vesteuropa ikke, selv om lande både uden for og inden for EF deltager, på egen hånd kan klare opgaven. Det må nødvendigvis være i et samarbejde, der i hvert fald omfatter også USA og Japan, at vi i Europa skal arbejde os frem mod en løsning. Allerede dette forhold fortæller, at det er en både stor og vanskelig opgave, Vesten står over for.

På den anden side må det efterhånden stå klart for alle, at de nuværende forhold på valutaområdet ikke kan fortsætte ret langt ind i fremtiden. Det er urealistisk og derfor uansvarligt, om man forlader sig på, at den vestlige verden kan genvinde sin balance, hvis der flere gange om året opstår kriser, der truer med at slå England, Frankrig og Italien og for den sags skyld os andre med omkuld valuta-risik; alene Englands situation gør dette indlysende.

Efter at det tyske valg nu er overstået, skulle der vel være chancer for en lidt mere stabil arbejdsrytme og formentlig også lidt mere effektivitet i beslutningerne i EF. Det er på sin vis udmærket, at forbundskansler Helmut Schmidt efter valget har gentaget, at den tyske mark ikke vil blive opskrevet. Udmærket på det meget korte sigt, men jo absolut ikke noget svar på det vestlige valutaproblem. Spændingen mellem valutaerne vil fortsat være stor, og Tyskland må se i øjnene, at dets enorme valutavelstand også giver store forpligtelser og større, end Tyskland hidtil har følt. Vil Tyskland ikke opskrive sin valuta, må denne holdning underbygges med mere end erklæringer. En langt mere vidtgående solidaritet må udvises. Det er ikke noget, Tyskland skal gøre for at betale regningen for os andre, selv om det vel går an stiltfærdigt at minde om, at der var engang, hvor andre betalte Tysklands regning. Formålet er imidlertid et andet, nemlig dette at gøre det klart for valutaspekulanter, at Tyskland til enhver tid vil være parat til at sætte handling bag sine ord om, at man ønsker valutastabilitet.

I det lange løb er Tyskland heller ikke selv tjet med, at de andre EF-lande ustandselig løber ind i spekulationsbesvær, fordi den tyske mark er sat for lavt. I virkeligheden består der kun to muligheder for valutaro: enten må der foretages kursjusteringer af et sådant omfang,